

opusdei.org

Scrisoarea Prelatului (28 octombrie 2020)

În această nouă scrisoare pastorală, Mons. Fernando Ocáriz reflectă despre spiritul Opus Dei și despre caracteristicile dăruirii pentru Lucrare a credincioșilor, în funcție de diferitele împrejurări personale.

22.12.2020

Dragii mei, fie ca Isus să îi aibă în grijă pe fiii și fiicele mele!

1. Cu ocazia centenarului fondării
Lucrării lui Dumnezeu și gândindu-
mă la vasta panoramă apostolică pe
care Domnul ne-o pune în fața
ochilor, voiam să medităm în tihnă și
cu profunzime la unele învățăminte
ale Sfântului Josemaría despre felul
în care se concretizează pentru
fiecare dintre noi, bărbați și femei,
vocația universală creștină către
sfințenie. Încă de la început,
Părintele nostru a înțeles că
universalitatea chemării însemna
posibilitatea primirii depline a iubirii
pentru Dumnezeu și pentru ceilalți,
în mijlocul lumii; în lumea noastră
reală, cu luminile și cu umbrele sale.

I. Darul vocației

Un har suveran

2. Dumnezeu îi alege și îi cheamă pe
toți: «Ne-a ales în El, ca să fim sfinți și
neprihăniți înaintea lui, în dragostea
Lui» (Ef. 1.4.). Conștiința și
responsabilitatea în fața acestui dar,

menținute prin tinerețea sufletului, ne vor determina să colaborăm pentru sfințirea lumii. În comuniune cu toți cei din Biserică, să încercăm să răspundem cu generozitate la determinarea acelei vocații creștine, pentru fiecare dintre noi din Opus Dei.

Să vedem măreția acestei chemări, care ne completează pe deplin mersul prin această lume cu sensul eternității, în ciuda limitărilor și erorilor noastre, ca și a dificultăților pe care le întâlnim pe drum: «în ciuda tuturor necazurilor», așa cum obișnuia să spună Părintele nostru.

Sfântul Josemaría vorbea despre harul suveran al vocației. Nu este vorba despre ceva de moment, ci de un har permanent: «Este o nouă viziune asupra vieții (...), ca și cum s-ar aprinde o lumină înlăuntrul nostru –, și este, în același timp, un impuls tainic, o forță vitală, care ne

copleșește» [1]. În puține cuvinte, este vorba despre un har care ne îmbrățișează în întregime viața și care se manifestă ca o lumină și ca o tărie. Lumină care ne face să vedem drumul, ceea ce vrea Dumnezeu de la noi; și tărie, ca să fim capabili să răspundem la chemare, să spunem „da” și să continuăm pe acel drum.

Într-una dintre scrisorile sale, Părintele nostru scrie că «în vocație intervine doar harul lui Dumnezeu – care este cauza proprie – și generozitatea celui interesat, impulsionat de acest har» [2]. Domnul întotdeauna vrea ca libertatea noastră – împreună cu harul, care nu ne lipsește de libertate, ci o perfecționează – să joace un rol decisiv în a da răspunsul și, prin urmare, în configurarea însăși a vocației. O libertate care ține cont, pentru un discernământ prealabil, și de lumina sfaturilor din

partea acelor care pot și au obligația să le-o dea.

Același spirit

3. Toți cei din Lucrare – fiecare în împrejurările lor personale – avem aceeași vocație: chemarea de a fi și de a face *Opus Dei* cu același spirit, cu aceeași misiune apostolică, cu aceleași mijloace.

Toți avem *același spirit*, care ne impulsionează să sfințim viața obișnuită și, într-un fel anume, munca. «Nu există pe pământ o muncă omenească nobilă care să nu se poată îndumnezei. Nu există nici o muncă pe care să nu trebuiască să o sfințim și să o facem să fie sfințitoare» [3]. Acest spirit ne duce la căutarea uniunii cu Dumnezeu prin tot ceea ce înfruntăm în fiecare moment al vieții noastre. De aceea, sfințirea muncii este ca *stâlpul* în jurul căruia se sprijină, căutarea sfințirii noastre, a identificării cu

Isus Cristos, corespunzând astfel harului.

Aceasta poartă cu sine o viziune pozitivă a realităților pământești, care sunt cele pe care Dumnezeu ni le-a dat. Iubim această lume, fără să ignorăm ceea ce i se opune binelui (conf. I In 2,15). Neliniștile ei sunt și ale noastre și, dacă bucuriile sale, în mod normal, ne ușurează posibilitatea de a o iubi, tristețile ei trebuie să ne ducă la a o iubi încă și mai mult. Câtă consolare și ce simț al responsabilității trezesc aceste cuvinte ale Sfântului Paul: «toate sunt ale voastre, iar voi sunteți ai lui Cristos, iar Cristos al lui Dumnezeu» (I Cor 3, 23).

Și dacă sfințirea muncii este ca *stâlpul de sprijin* al sfințirii noastre, sensul filiației divine este baza. Filiație care este, prin harul sfințitor, *introducerea* noastră în viața divină a Sfintei Treimi, precum fii ai Tatălui

în Fiul, prin Duhul Sfânt. «Prin harul botezului am fost constituiți ca fii ai lui Dumnezeu. O dată cu această liberă decizie divină, demnitatea naturală a omului s-a înălțat în mod incomparabil: și dacă păcatul a distrus acea minunăție, mântuirea a reconstruit-o într-un fel admirabil, călăuzindu-ne la o participare încă și mai strânsă spre filiația divină a Cuvântului» [4].

Ca bază, filiația divină dă formă întregii noastre vieți: ne conduce spre a ne ruga, cu încrederea copiilor lui Dumnezeu, să ne implicăm în viață cu ușurința copiilor lui Dumnezeu, să ne gândim și să decidem cu libertatea copiilor lui Dumnezeu, să înfruntăm durerea și suferința, cu seninătatea copiilor lui Dumnezeu, să apreciem lucrurile frumoase, așa cum o face un fiu al lui Dumnezeu. În definitiv, filiația divină «este prezentă în toate gândurile, în toate dorințele, în toate

simțămintele» [5]. Și se răspândește în mod necesar întru fraternitate. «Însuși Duhul dă mărturie duhului nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu» (Rom 8, 16). Această mărturie reprezintă în noi iubirea filială pentru Dumnezeu [6] care aduce cu ea iubirea fraternă. «Alții beau din alte fântâni. Pentru noi, acest izvor de demnitate umană și de fraternitate se află în Evanghelia lui Isus Cristos» [7].

În fine, centru și rădăcină a vieții noastre spirituale este Sacrificiul Euharistic. Este rădăcina, în mod obiectiv, «pentru că se împlinește opera răscumpărării noastre ori de câte ori se celebrează pe altar jertfa crucii, în care „Cristos, Paștele nostru, a fost jertfit” (I Cor 5, 7)» [8].

Dar ideea ca, în mod subiectiv, viața să fie realmente centrată pe Euharistie depinde și de răspunsul personal față de har: «Luptă-te

pentru ca sfânta Jertfă de pe altar să devină centrul și izvorul vieții tale lăuntrice; și ziua ta întreagă va fi o preamărire adusă lui Dumnezeu (prelungire a Liturghiei ascultate, pregătire pentru cea următoare), cult ce se va manifesta prin rugăciuni, prin vizitarea Sfântului Sacrament, prin oferirea muncii tale de zi cu zi și a vieții tale de familie» [9].

Din centrul euharistic al vieții creștine iese și dezvoltarea și eficacitatea misiunii apostolice. «Dacă centrul gândurilor și speranțelor tale este Tabernacolul, fiul meu, cât de numeroase vor fi roadele de sfințenie și de apostolat pe care le vei culege!» [10].

Aceeași misiune apostolică

4. *Avem aceeași misiune apostolică:* cu toții suntem chemați să ne sfințim și să colaborăm în îndeplinirea misiunii Bisericii pentru transformarea creștină a lumii; în

cazul nostru, trăind în spiritul specific al Opus Dei. Misiunea specifică a Lucrării poate să fie înțeleasă în mod adecvat, doar în cadrul mării misiuni a Bisericii, prin care «cu toții suntem chemați să oferim altora mărturia explicită a iubirii mântuitoare a Domnului, care, dincolo de imperfecțiunile noastre, ne oferă apropierea sa, cuvântul său, puterea sa și dă sens vieții noastre» [11].

Doar în Biserică, Trupul mistic al lui Cristos, primim tăria pentru a sluji în mod roditor lumea din timpul nostru. De aceea, chiar și cu limitările noastre, împărtășim dorințele, preocupările și suferințele Bisericii, din fiecare epocă și din fiecare loc. Fiecare dintre noi, femei și bărbați, putem avea acea atitudine a Sfântului Paul: „Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine este scandalizat și eu să nu mă aprind?” (2 Cor 11, 29).

5. Misiunea apostolică nu se limitează la anumite activități, pentru că prin iubirea față de Isus Cristos putem transforma toate în slujbă creștină pentru ceilalți. Fiecare dintre noi realizează în întregime misiunea Lucrării prin propria sa viață: în familie, la locul său de muncă, în societatea în care trăiește, printre prietenii și cunoscuții săi. De aceea, se înțelege insistența Sfântului Josemaría, pentru ca în Lucrare să capete întotdeauna «o importanță primordială și fundamentală spontaneitatea apostolică a persoanei, libera și responsabilă sa inițiativă, ghidată prin acțiunea Duhului și nu structurile de organizare» [12]. Și, din acest motiv, apostolatul principal în Lucrare este cel al prieteniei și încrederii, realizat în mod personal de fiecare dintre noi, femei și bărbați.

În lumina a toate acestea, se înțelege mai bine în ce sens «toate inițiativele apostolice și instrumentele pentru a le pune în mișcare, sunt *onus et honor*, sunt sarcină și onoare pentru toți: membri numerari, asociați și supranumerari, dar și pentru colaboratori» [13]. Misiunea apostolică o realizăm, prin comuniunea sfinților, toți împreună în toate părțile. Astfel, făcând referire la toți cei din Biserică, Sfântul Josemaría amintește faptul că, «dacă punem mijloacele, atunci vom deveni sarea, lumina și aluatul pentru lume: vom fi alinarea lui Dumnezeu» [14].

Aceleași mijloace

6. Pentru a ne duce la capăt misiunea, Cristos este calea. Și ca să Îl urmăm ca discipoli și apostoli, toți cei din Opus Dei avem *aceleași mijloace*: aceleași norme și obiceiuri de viață creștină și aceleași mijloace

de formare spirituală și doctrinală. În funcție de circumstanțele personale, acestea se pun în practică, într-un fel sau altul, dar structura de ansamblu este întotdeauna, în mod substanțial, aceeași.

Este convenabil să nu se piardă din vedere faptul că este vorba despre mijloace – și nu despre scopuri – care conduc, prin harul lui Dumnezeu, la sporirea în viața contemplativă, în mijlocul strădaniilor omenești, hrăniți de supraabundența Vieții întru Cristos, care ne oferă Sfintele Taine și, în mod special, Sfânta Euharistie.

Practicile de pietate sunt parte a unui dialog de iubire, care cuprinde întreaga noastră viață și care ne conduc spre o întâlnire personală cu Isus Cristos. Sunt momente în care Dumnezeu ne așteaptă și, totodată, speră să își împartă viața cu a noastră. Efortul de a le împlini ne

eliberează, căci «sfînțenia are flexibilitatea pe care o au mușchii sprinteni (...). Sfînțenia nu are rigiditatea cartonului: știe să surâdă, să cedeze, să aștepte. Ea este viață: viața supranaturală» [15].

În acest fel, având încredere în milostivirea lui Dumnezeu, vom încerca să trăim căutând mereu perfecțiunea carității, după duhul pe care ni l-a dat Dumnezeu. A fi sfânt nu înseamnă să faci tot mai multe lucruri sau să îndeplinești anumite standarde de performanță pe care ni le impunem ca sarcină. Drumul spre sfînțenie, așa cum ni-l explică Sfântul Paul, constă în a răspunde acțiunii Sfântului Duh, până ce Cristos să fie format în noi (cf. Gal 4, 19).

Unitate și diversitate

7. Părintele nostru vedea activitatea Lucrării ca pe o singură țesătură, compusă din diferite moduri de a trăi aceeași vocație. De aceea, el insista

ca în *Lucrare* să nu existe diferite clase, nici membri de prima sau de a doua categorie; nici diferite modalități în care să se trăiască vocația ca urmare a tipului de muncă profesională pe care o desfășoară fiecare. Ca în oricare realitate care are caracter supranatural, esențialul – care nu poate fi judecat pe acest pământ – este răspunsul față de iubirea lui Dumnezeu.

Sfântul Josemaría exprima această unitate de vocație, spunând că a noastră «este o singură vocație divină, un singur fenomen spiritual, care se adaptează, cu flexibilitate, condițiilor personale ale fiecărui individ și propriei lui stări de viață. Identitatea de vocație comportă o egalitate de dedicare, în ciuda limitelor naturale pe care le impun aceste condiții diverse» [16].

Așa cum este firesc, unitatea și diversitatea din *Lucrare* îi include pe

bărbați și femei: este unitatea de spirit, de misiune apostolică și de mijloace, pe lângă separarea activităților proprii ale unora sau ale altora, bărbați și femei. În afară de aceasta, în problemele comune pentru toți cei din Lucrare, există unitate de direcție la nivel central și la cel regional. Organele de conducere pentru bărbați și pentru femei au inițiativă și responsabilitate identice. În anumite cazuri importante, stabilite de Drept au aceeași capacitate de a accepta sau de a respinge propunerile Prelatului sau, în cazul Regiunilor, pe cele ale Vicarului regional.

Cu toată viața noastră

8. Ar putea să pară că unii au o mai mare dedicare către misiunea Lucrării decât alții. Însă nu este așa. Toți trăiesc cu *la fel de mare dedicare*, pentru că a fi și a face Opus Dei nu înseamnă doar, nici în principal, să

colaborăm la anumite sarcini sau în lucrările corporative de apostolat. Vocația și misiunea corespunzătoare cuprind întreaga noastră viață și nu doar o parte a ei; întreaga viață înseamnă o ocazie și un mijloc de întâlnire cu Isus Cristos și de apostolat.

Referitor chiar la asta, scria Sfântul Josemaría că această chemare a noastră înseamnă o «întâlnire vocațională deplină, pentru că – oricare ar fi starea civilă a persoanei – este deplină dedicarea pentru muncă și pentru îndeplinirea fidelă a propriilor datorii, conform spiritului din Opus Dei. De aceea, să te dedici lui Dumnezeu, în Opus Dei, nu implică o selecție de activități, nu presupune o dedicare mai mare sau mai mică de timp din viața noastră pentru anumite opere bune, lăsând deoparte altele. Opus Dei este altoit pe viața noastră» [17]. *Întâlnire vocațională deplină,*

atotcuprinzătoare a propriei noastre vieți, cu o plenitudine de dedicare, căci în orice există o chemare din partea lui Dumnezeu de a-l iubi și de a sluji celorlalți, cu o dragoste care înseamnă libertatea interioară.

Astfel, așa cum comenta, don Álvaro, «Lucrarea cere o mare elasticitate: o minimă reglementare, pentru că aceasta este necesară; dar una minimă, pentru ca litera să nu ucidă spiritul: *Littera enim occidit, spiritus autem vivificat* (2 Cor 3, 6)» [18].

9. Prin aceste pagini aș dori să vă invit, de asemenea, la reînnoirea mulțumirilor către Domnul pentru darul vocației. O mulțumire plină de bucurie, nu doar pentru frumusețea Lucrării, atunci când ne gândim la ea așa cum o vrea Dumnezeu, în ansamblul ei, ci și atunci când toți, bărbați și femei, contemplăm cum acea frumusețe devine o prezență deplină prin modul personal în care fiecare credincios al Prelaturii își

trăiește aceeași vocație: ca numerari – în cazul femeilor, dar și ca numerare auxiliare – ca asociați, ca supranumerari sau ca membri ai Societății Sacerdotale a Sfintei Cruci.

În acest context, aș dori să insist cu privire la ceea ce vă scriam acum câteva luni: experiența slăbiciunii personale proprii, ca și a celorlalți, în comparație cu nemaipomenita propunere pe care credința creștină și spiritul Lucrării ni le prezintă, nu trebuie să ne producă descurajare. În fața deziluziei pe care poate să ne-o producă disproporția dintre ideal și sărmana realitate a vieții noastre, să avem siguranța că putem să reîncepem, în fiecare zi, cu puterea harului Duhului Sfânt [19].

II. Vocația Lucrării ca membru numerar, bărbați și femei

10. În inima Lucrării, membrii numerari – chemați la o specială misiune de slujire – știu să fie la

picioarele tuturor fraților lor, pentru a le face plăcut drumul spre sfințenie; pentru a se îngriji de toate nevoile lor de suflet și ale corpului; pentru a-i ajuta atunci când întâmpină dificultăți și a face posibil, cu sacrificiul lor plin de abnegație, apostolatul fecund al tuturor [20]. În acest fel, membrii numerari le *dau viață* fraților lor: munca lor, – menținând activ și treaz spiritul în toți –, atrage după sine, ca o consecință, o realitate extraordinară de fraternitate și de unitate [21].

În cazul membrilor numerari, bărbați și femei, vocația pentru Opus Dei este determinată de darul celibatului apostolic și de deplina disponibilitate pentru îndatoririle de formare și pentru lucrările apostolice. Această disponibilitate, înțeleasă și realizată ca o misiune specială de serviciu pentru ceilalți, se vede facilitată, în principiu, de faptul că membrii numerari trăiesc într-un

centru al Lucrării. Fără îndoială, pot exista multe ocazii care să facă convenabil să nu fie astfel. Aceasta nu afectează nici identitatea și nici misiunea lor, căci întotdeauna vor ști că sunt în slujba celorlalți, oriunde ar locui.

O inimă disponibilă

11. Disponibilitatea membrilor numerari de a-i sluji pe ceilalți reprezintă o autentică *disponibilitate a inimii*: libertatea *efectivă* de a trăi doar pentru Dumnezeu și, prin El, pentru ceilalți, împreună cu voința de a se ocupa de îndatoririle de care este nevoie în cadrul Lucrării.

Pentru unii, disponibilitatea se va concretiza prin colaborarea la sarcinile de formare și lucrările apostolice, în timp ce se dedică muncii profesionale care corespunde talentelor, studiilor și preferințelor lor, pentru a aduce acolo bucuria Evangheliei. Pentru alții, va fi vorba

de a se dedica administrării centrelor
Lucrării sau sarcinilor de formare,
de organizare, de conducere sau de
colaborare la activități apostolice, ca
o muncă profesională.

Pe de altă parte, disponibilitatea nu
se limitează la o atitudine pasivă de a
face ceea *ce îmi se cere*, ci se
manifestă, în plenitudinea sa, atunci
când ne gândim la capacitățile pe
care le-am primit de la Dumnezeu,
punându-le la dispoziția aceleiași
misiuni apostolice; oferindu-ne, fără
să așteptăm să ni se ceară, luând
inițiativa. De aceea, disponibilitatea
nu înseamnă o imobilitate, ci,
dimpotrivă, ea este dorința obișnuită
de a merge *în pas cu Dumnezeu*.

Este nevoie să înțelegem și să trăim
deplina disponibilitate ca expresie a
libertății, în sensul de a nu avea o
altă legătură decât iubirea (adică să
nu fim legați în mod necesar de o
muncă, de un loc de reședință, etc.,

fără să încetăm să fim bine înrădăcinați acolo unde ne aflăm). Ceea ce ne face liberi nu sunt circumstanțele externe, ci iubirea pe care o purtăm în inimă.

Ca o concretizare a acestei speciale îndeletniciri de serviciu, Părintele nostru a prevăzut ca munca de conducere a Opus Dei să cadă în sarcina membrilor numerari, bărbați și femei. Dedicarea față de aceste munci este necesară, căci susține viața de ansamblu. Fără îndoială, ar fi greșit să gândim că sunt mai dăruți sau că fac *mai mult* Opus Dei cei care au această dedicare către sarcinile de conducere sau de formare. În acest sens, don Javier scria într-una dintre scrisorile sale: «Este necesar ca unele fiice sau câțiva fii de-ai mei să-și reducă activitatea lor profesională – sau chiar să o lase deoparte în mod complet, cel puțin, pentru câțva timp –, pentru a se dedica ajutorării

fraților lor, în viața spirituală și să organizeze munca apostolică» [22].

Părintele nostru exprimă în multe locuri acea deplină dispoziție interioară; de exemplu: «Toți cu vocație divină, numerarii trebuie să se dăruiască direct și imediat Domnului ca un fel de ardere de tot, dăruind tot ceea ce este al lor, inima în întregime, activitățile lor, fără limită, averea, onoarea lor» [23]. Este vorba tocmai de a se dăruii în mod liber, pentru a realiza Lucrarea, în toate activitățile, oricare ar fi acestea, fără limite. Așa cum este evident, sunt adesea circumstanțe care condiționează în mod obiectiv posibilitatea de a asuma unele sarcini sau lucrări într-un anumit moment. De aceea, insist asupra faptului că ceea ce este important este acea dispoziție interioară de a avea o deplină disponibilitate pentru a-i sluji pe ceilalți, din iubire pentru Isus Cristos.

Un grup răstignit pe Cruce

12. Să amintim și aceste alte cuvinte ale Sfântului Josemaría:

«Domnul Nostru nu dorește o personalitate efemeră pentru Lucrarea sa : ne cere o personalitate nemuritoare, pentru că El dorește ca în aceasta – în Lucrare – să existe un grup răstignit pe Cruce: Sfânta Cruce ne va face trainici, având mereu același spirit al Evangheliei, care va aduce apostolatul de acțiune, ca un fruct gustos al rugăciunii și al sacrificiului» [24]. Părintele nostru nu indică cine anume să formeze acest grup răstignit pe Cruce, dar don Álvaro, în nota prin care face comentariul la acest paragraf, semnalează că deja se văd aici anunțate sau întrezărite diversele moduri de a trăi vocația în cadrul Lucrării. Din context, putem să credem că, în acest caz, se referă, mai

ales, la membrii numerari, bărbați și femei.

În alte câteva locuri, Sfântul Josemaría se referă și la preoți, ca fiind în mod special răstigniți pe Cruce. Și, de fapt, în realitate, răstigniți pe Cruce trebuie să fim toți, și asociații, și membrii supranumerari, pentru că acolo este locul unde îl întâlnim pe Domnul, așa cum spune Părintele nostru, în cuvinte care exprimă o profundă experiență personală: «A avea Crucea înseamnă să te identifiți cu Cristos, înseamnă să fii Cristos și, de aceea, să fii al lui Dumnezeu» [25].

Deși vouă, membrilor numerari, bărbați și femei, vi se poate părea că, din punct de vedere omenesc este greu să lăsați pentru un timp o profesiune, pentru a vă dedica profesional altui tip de activități (administrarea centrelor Lucrării, conducerea, formarea, organizarea

sau colaborarea la activități apostolice), de fapt, este vorba despre o întâlnire rodnică cu Crucea, care este locul celei mai adânci identificări cu Cristos și, totodată, sursă, nebănuită de multe ori, de o mare bucurie supranaturală.

13. Atunci când cerem admiterea în cadrul Lucrării, cunoaștem și adoptăm în mod liber – prin iubire! – această atitudine de disponibilitate, care ne conduce să ne alăturăm unui proiect divin. În același timp, așa cum se întâmplă cu toate cele din viața spirituală, efectivă maturitate a dăruirii continuă să crească o dată cu timpul. Această creștere vine prin intermediul formării, a vieții interioare și prin diverse experiențe de disponibilitate – mici schimbări de planuri, sarcini, etc. – care pregătesc sufletul pentru marile schimbări, dacă ar fi necesare. Așa cum este firesc, directorii întotdeauna încearcă să conteze, în prealabil, pe

părerea celor interesați, atunci când este vorba despre sarcini sau schimbări importante, deși aceștia din urmă, manifestând cu simplitate dificultățile care se pot ivi, mențin hotărârea de a fi disponibili pentru ceea ce este nevoie, din iubire pentru Dumnezeu și pentru suflete.

Insist că ceea ce este decisiv e faptul că fiecare dintre noi are această dispoziție interioară obișnuită de dăruire către frații lui și către atâtea alte persoane, care așteaptă slujba noastră creștină: „ridicați-vă ochii și priviți lanurile că sunt albe pentru seceriș” (In 4, 34).

Această atitudine este perfect compatibilă cu o sănătoasă ambiție profesională și cu o preocupare logică și responsabilă de a se susține economic și de a se îngriji de nevoile familiei noastre supranaturale. Disponibilitatea pentru a schimba sarcina profesională, dacă Lucrarea

o cere, tocmai pentru a ne dedica formării altora, vine împreună cu convingerea că suntem femei și bărbați, care doresc să se implice, precum semenii lor, în provocările lumii, pentru că misiunea lor este de a colabora la transformarea și la ducerea acestei lumi spre Dumnezeu. Și aceasta se face, de asemenea, într-un mod foarte eficient, dinspre posturile de conducere și de formare ale Lucrării.

Voi, numerarii, bărbați și femei, trăiți darul celibatului apostolic ca pe o plenitudine de iubire întru Cristos, care se deschide către o paternitate și maternitate spirituale. Sunteți chemați să fiți o mărturie vie de dăruire totală lui Dumnezeu, în mijlocul lumii, cu o disponibilitate deplină în slujba tuturor: îndrăgostiți de Isus, de ceilalți și de lume. Voi primiți ca pe o chemare specială să fiți custozii unei familii

supranaturale și să vă îngrijiți de frații voștri.

Aveți un orizont foarte amplu: prin viața voastră dedicată, câteodată ascunsă și fără strălucire umană, ajungeți în mod fecund până în ultimul colț al lumii.

III. Vocația pentru Lucrare ca numerară auxiliară

14. Voi, numerarele auxiliare îndepliniți o funcție specială de serviciu, pe care o dezvoltați creând și menținând atmosfera de cămin creștin în centrele Lucrării. Faceți ca această misiune să devină realitate prin munca voastră profesională, care este, în cazul vostru, Administrația. Așa cum o știți deja, nu este vorba doar de a realiza o serie de sarcini materiale, pe care, în măsuri diferite, le putem și trebuie să le facem noi toți împreună, ci și să le și prevedeați, să le organizați și să le coordonați, în așa fel încât, rezultatul

să fie exact acel cămin în care toți să se simtă acasă, bine primiți, *acceptați*, îngrijiți și, în același timp, responsabili. Toate acestea, în plus, au o mare importanță pentru orice persoană umană, are repercusiuni asupra aspectului spiritual – dând tonul potrivit – al Lucrării în întregimea sa, al tuturor și al fiecăruia dintre membrii săi. Voi, femeile, vă transformați astfel „într-un sprijin de neînlocuit și într-o sursă de putere spirituală pentru ceilalți, care percep marea energie” [26] a spiritului vostru.

Prioritatea persoanei și a familiei

15. Prin munca voastră vă îngrijiți și slujiți viața din Lucrare, axând prioritatea muncii voastre pe persoana concretă. Aceasta exprimă în mod deosebit faptul că Lucrarea este o Familie; o adevărată familie și nu în sensul metaforic. Să vă amintiți de ceea ce Părintele nostru ne-a spus,

de atâtea ori: că legăturile din cadrul Lucrării sunt mai puternice decât cele de sânge, lucru care are consecințe, inclusiv afective, de iubire reciprocă.

Sfântul Josemaría considera, în mod frecvent, că munca în Administrație este la fel ca și cea pe care o făcea Sfânta Fecioară. De aceea, *aerul de familie* al Lucrării trebuie să fie ca o imagine fidelă, ca o continuare, a ceea ce a fost – deși nu am văzut-o, însă ne-o putem imagina – atmosfera de cămin de la Nazaret.

Deși munca propriu-zisă la Administrația centrelor, este denumită în feluri diferite, din diverse culturi, voi numerarele auxiliare sunteți, în realitate, surori, mame, o parte integrantă a familiei, la fel ca și Părintele și ceilalți, fiice și fii. Prin harul pe care l-ați primit de la Dumnezeu pentru a avea grijă de toți cei din Lucrare, spunea Sfântul

Josemaría că – dacă s-ar fi putut – ar fi fost numerară auxiliară. Vă numea *fiicele lui mai mici*, pentru că ați fost ultimele care ați venit în Lucrare și nu pentru că vă considera minore. Dimpotrivă, avea încredere în mod special în fidelitatea voastră, matură și hotărâtă, pentru a duce la bun sfârșit marile intenții ale Lucrării.

Din toate mediile

16. Este o extraordinară realitate faptul că voi, numerarele auxiliare, proveniți din toate mediile. De fapt, câteodată unele dintre voi își pun întrebarea dacă Dumnezeu vă cere să fiți membre numerare sau numerare auxiliare. Un element pe care trebuie să îl avem în vedere, printre altele, este și propria înclinație pentru sarcinile cel mai direct orientate spre slujire și îngrijirea persoanelor. Așa cum este firesc, criteriul de a discerne depinde, în ultimă instanță, de

fiecare dintre voi, o dată cu orientarea realizată prin îndrumarea spirituală și prin directoare.

Oricum, se înțelege că munca din Administrație arată o mare demnitate: aceea de a da și de a menține căldura căminului, într-o familie. În afară de aceasta, cele care lucrează la Administrație, prin intermediul acestei profesii – pentru că asta și este; o adevărată și nobilă profesie –, influențează în mod pozitiv, nu doar familia, ci și o mulțime de prieteni și de cunoscuți, de persoane cu care sunt, într-un fel sau altul, în legătură, îndeplinind o sarcină mult mai extinsă, câteodată, decât cea a altor profesioniști [27].

Apostolatul apostolatelor

17. Sfântul Josemaría prețuia munca de la Administrație până la punctul de a o considera apostolatul apostolatelor. Fără aceasta, Lucrarea nu ar fi putut merge mai departe.

Este *apostolatul apostolatelor*, în primul rând, pentru că prin el însuși este un apostolat foarte direct. Insist asupra faptului că nu se limitează la a oferi niște servicii materiale, prin ele însele necesare și importante; ci este, mai ales, acea strădanie, transformată în rugăciune, care influențează foarte direct formarea umană și spirituală a persoanelor din centrul administrat. Atmosfera pe care voi o creați formează și formează mult.

Munca voastră bine realizată, într-adevăr, *materializează* un spirit și îl răspândește cu eficacitate pe calea faptelor, în mod concret și constant. De aceea, încercați să acordați cel mai mare profesionalism posibil muncii din cămin, așa cum fiecare dintre fiii mei face cu propria sa îndatorire. Și ducând-o spre orizontul unei munci sfântite, vă puneți competența profesională în mod direct în slujba persoanelor,

transformând-o într-un factor de umanizare și de inspirație pentru munca profesională a tuturor.

În al doilea rând, munca din Administrație este apostolatul apostolatelor pentru că le face posibile pe celelalte, acționând ca o sevă și ca un impuls, în special în măsura în care încercați să o transformați într-un dialog cu Dumnezeu. «Muncind în Administrație – vă scria Sfântul Josemaría –, participați la toate apostolatele, colaborați la toată munca apostolică. Bunul mers al acestor lucruri este o condiție necesară, cel mai mare impuls pentru întreaga Lucrare, dacă o faceți cu iubire pentru Dumnezeu» [28]. Este foarte evidentă importanța acestei sarcini, atunci când, la începutul muncii apostolice, într-o țară sau într-un oraș, încă nu există Administrație; se vede foarte bine că, atunci când începe să existe,

Lucrarea capătă mai multă viață și mai mult dinamism. În afară de aceasta, așa cum este logic, voi, numerarele auxiliare, colaborați la multe alte activități apostolice, în măsura în care vă este posibil, după caz.

De asemenea, spunem că Administrația este *coloana vertebrală a Lucrării*, pentru că susține întregul corp, care altfel un s-ar putea menține vertical. Aceasta este așa, din fericire; căci este vorba de ceva pe care trebuie să îl luăm în considerație și să-l prețuim mereu. În mod firesc, și celelalte numerare care lucrați în Administrație, constituiți această coloană vertebrală și acest apostolat al apostolatelor.

Voi, fiicele mele, membrele numerare auxiliare, aveți o misiune entuziasmantă: să transformați această lume, astăzi atât de plină de individualism și indiferență, într-un

cămin adevărat. Sarcina voastră, realizată cu iubire, poate ajunge în toate mediile. Voi construiți o lume mai umană și divină, pentru că o îmbunătățiți prin munca voastră transformată în rugăciune, cu afecțiunea voastră și cu profesionalismul pe care îl depuneți în îngrijirea persoanelor, în întregime.

IV. Vocația pentru Lucrare ca asociată și ca asociat

Cu caracter propriu

18. Voi, asociații, realizați Opus Dei, în principal, printr-un profund apostolat personal, în atmosfera voastră proprie, profesională și de familie, dar și colaborând cu numerarii pentru îngrijirea celorlalți credincioși ai Lucrării. Voi, exprimați prin viețile voastre caracterul cel mai liber, pe care îl conține activitatea apostolică a oricărui om botezat, ducând-o mai departe, ca oameni

necăsătoriți, cu toate energiile unei inimi neîmpărțite. De aceea, putea Sfântul Josemaría să ne spună: «Vă invidiez, căci dăruirea voastră către Dumnezeu este totală și deplină, precum este a mea, dar voi puteți ajunge încă și mai departe» [29]. Ce vroia să spună cu asta? Vroia să spună că lucrul cel mai important este să fiți în mijlocul lucrurilor lumii, în miezul activităților, a muncilor, a familiilor, pentru a aduce acolo viața creștină.

Vă găsiți în circumstanțe foarte diferite și vă mișcați în orice fel de medii profesionale. Viața voastră se deschide către un câmp nelimitat de posibilități în care puteți întrupa și răspândi spiritul Opus Dei. Prin diversitatea originilor voastre, voi pătrundeți în întreaga țesătură socială; pentru că rămâneți pentru mult timp în fiecare loc, voi facilitați înrădăcinarea apostolică în acel loc al vostru; modul vostru de a trăi vă

permite să cultivați o mare diversitate de relații și să o faceți într-un mod cu foarte mare stabilitate; relații de familie, profesii, de vecinătate, în satul, orașul sau țara în care trăiți. Voi ajungeți la și mai mult, așa cum afirma Sfântul Josemaría, nu doar în prelungirea apostolatului, ci și prin profunzimea sa, pentru că arătați prin trăirea voastră ce anume presupune o dăruire față de Dumnezeu *în mijlocul lumii*, cu o inimă neîmpărțită.

Se înțelege foarte bine, prin aceasta că, Părintele nostru ar fi dorit ca voi, asociații, să fiți de două ori mai mulți decât numerarii; pentru că principalul este activitatea din mijlocul circumstanțelor obișnuite și a lucrurilor proprii fiecăruia, femeie sau bărbat.

Dacă cineva, care s-ar întreba despre posibila sa vocație pentru Lucrare, s-

ar îndoii dacă să fie numerar sau asociat, am putea remarca că ar fi o greșeală să creadă că a fi numerar înseamnă mai mult decât de a fi asociat. Aceasta are foarte multă importanță în discernerea vocației. Sunt cazuri când modul în care se concretizează vocația pentru Lucrare este clar; de exemplu, un bărbat căsătorit poate să fie supranumerar, dar nu asociat și nici numerar. Totuși, există alte cazuri mai puțin evidente, iar ultima alegere trebuie să o facă persoana interesată; ea este cea care experimentează ceea ce Dumnezeu îi cere concret, dincolo de o unică și obișnuită vocație. În mod logic, din prudență, este foarte oportun să se sfătuiască în cadrul îndrumării spirituale și cu directorii, care cunosc persoana respectivă și vor dori să lămurească împreună cu ea care ar fi voința lui Dumnezeu.

Mireasma plăcută a lui Cristos

19. Referindu-se în mod concret la asociații și la asociați, Sfântul Josemaría scria: «Prin intermediul muncii sale – pe care o realizează uneori în lucrări corporative –, în orice situație din societate, în toate locurile, în cele mai diverse colțuri de pe pământ, ei duc peste tot, printre colegii lor, plăcuta mireasmă a lui Cristos; și depun efortul de a-și orienta, cu simț creștin îndatoririle – atât cele oficiale, cât și cele private – sociale, profesionale, economice, etc. ale celor care aparțin propriei lor clase și condiții sociale. Și toate acestea, fără să aibă nevoie în mod obișnuit de a-și schimba domiciliul sau locul de muncă» [30]. De aceea, l-am ascultat eu însumi, personal, pe don Javier atunci când afirma – reamintind o învățătură a Sfântului Josemaría – că, voi, asociații și asociații, exprimați într-un mod foarte special, cu claritate, ceea ce este Opus Dei, prin sfințirea vieții voastre obișnuite, a muncii

profesionale și a vieții de familie, fără să vă schimbați locul.

Voi, Asociații, câteodată, munciți în opere corporative de învățământ sau în alte tipuri de activități apostolice. Fără îndoială, că nu acesta este modul vostru principal de a participa la misiunea Lucrării, căci ea toată este în mâinile voastre. Câteodată, este necesar să vă asumați acele sarcini, dar principalul lucru este sfințirea vieții voastre obișnuite, relația de prietenie și de încredere cu oamenii și, atunci când este cazul, să-i însoțiți pe prietenii voștri în mediile de formare a lucrărilor Sfântului Rafael și a Sfântului Gabriel... Într-un cuvânt, Dumnezeu vă cheamă să fiți aluatul din mijlocul mesei. Cel mai important lucru la voi, insist, este munca printre circumstanțele obișnuite și a muncilor proprii pentru fiecare dintre voi, bărbați și femei.

V. Preoții din Prelatură

20. Dintre membrii numerari și asociați provin vocațiile pentru preoție din Lucrare, esențiale precum cele ale laicilor în realitatea teologică și juridică a Prelaturii. Această chemare nu este o încoronare a vocației pentru Lucrare, ci un nou mod de a o trăi, «cu și mai multă obligativitate decât a celorlalți de a-și pune sufletul pe jos, ca un covor, pentru ca frații săi să calce mai ușor» [31].

Alături de ceea ce este propriu ministerului preoțesc din Biserică – care își are centrul în Euharistie –, preoții din Prelatură se dedică, în principal, serviciului sacerdotal către ceilalți credincioși și îndatoririlor preoțești din activitățile lor apostolice. În mod concret, datorită misiunii pastorale particulare a Prelaturii, ei se ocupă mai ales de celebrarea Sacramentelor Euharistiei

și ale Penitenței, de predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, de îndrumarea spirituală și de o extinsă sarcină de formare doctrinală.

Faptul că preoții Prelaturii trăiesc, ca și ceilalți, în spiritul Lucrării, implică un anumit stil preoțesc; în slujirea lor ecleziastică se reflectă în mod necesar caracterul secular; ei respectă și dezvoltă, cu o mare delicatețe, responsabilitatea și inițiativa credincioșilor laici; acționează într-o manieră supranaturală pentru a apropia oamenii de Dumnezeu; promovează în ceilalți libertatea de spirit, care înseamnă iubire; acționează din proprie inițiativă, pentru a realiza o mai rodnică muncă sacerdotală. În mod firesc, în măsura posibilului, colaborează și la activități ale diecezelor.

În slujba celorlalți

21. La începutul uneia dintre scrisorile sale, adresată în special fiilor săi preoți, Sfântul Josemaría scria: «Fii mei preoți, ați primit hirotonirea, pentru a sluji. Vă cunosc și știu că acest cuvânt – a sluji – rezumă țelurile voastre, întreaga voastră viață și că este mândria voastră, ca și alinarea mea: pentru că acea bună și sinceră voință pe care o aveți – precum a fraților și a surorilor voastre laici – aceea de a fi ocupați mereu cu dorința de a face bine pentru ceilalți, îmi dă dreptul de a spune că sunteți *gaudium meum et corona mea* (Flp 4, 1): bucuria mea și coroana mea» [32].

Pe voi, preoții, spiritul de a sluji vă însuflă dorința de a vă simți și de a fi în realitate, ca unul dintre ceilalți printre frații voștri, conștienți că în cadrul Lucrării există «o singură categorie, deși aceasta este formată din clerici și laici» [33]. În același timp, prin exemplul și cuvântul

vostru încercați să treziți dorințele de sfințenie pentru ceilalți și să fiți un instrument de unitate în Lucrare. Fiind mereu foarte apropiați, față de toți, străduiți-vă să mențineți un ton uman adecvat, o gravitate sacerdotală în modul de a vă prezenta, în discuții, etc.

Fiii mei, dacă Sfântul Josemaría spunea tuturor că «despre Cristos trebuie să vorbim și nu despre noi înșine» [34], voi, preoții depuneți eforturi, în mod special, să nu străluciți, să nu fiți protagoniști, încercând ca valoarea și strălucirea din viața voastră să fie ale lui Isus Cristos și, oricum, să strălucească surorile și frații voștri. Pentru aceasta, așa cum prea bine știți și încercați să trăiți așa, este, în mod special, necesară uniunea voastră cu Dumnezeu, rugăciunea voastră și sacrificiul făcut cu bucurie, în unitate de viață.

VI. Despre celibatul apostolic al numerarilor și asociaților

22. Vocația Lucrării la membrii numerari și asociați, bărbați și femei, presupune celibatul apostolic, care este un dar de la Dumnezeu și un răspuns al acelui dar, oferind iubire pentru Iubire. «Să aveți mereu prezent în minte faptul că Iubirea – Iubirea Iubirilor – este motivul celibatului nostru» [35]. De aceea, nu trebuie să considerăm celibatul însuși doar și nici în principal, ca pe o opțiune funcțională, adică, ca pe ceva adecvat pentru a ne dedica mai mult muncii pentru Lucrare ori pentru a putea să mergem dintr-un loc într-altul. Este adevărat că celibatul face posibil asta sau îl facilitează, dar motivația sa fundamentală este aceea de a fi un dar special pentru identificarea cu viața lui Cristos. «Celibatul trebuie să fie o mărturie de credință: credința în Dumnezeu devine concretă prin

acea formă de viață, care poate doar să aibă sens privind către Dumnezeu. A-ți baza viața pe El, renunțând la căsătorie și la familie, înseamnă să-L primești și să-L simți pe Dumnezeu ca pe o realitate, pentru a-L putea aduce, în acest fel, oamenilor» [36].

Celibatul apostolic nu ne desparte de ceilalți; însă reprezentând un angajament de a-ți păstra sufletul neîmpărțit pentru Dumnezeu, acesta trebuie să se dovedească a fi un stil de viață dăruită, analog celui al unei persoane căsătorite, care nu se comportă ca și cum nu ar avea nici o îndatorire de fidelitate față de soția sa.

Vocația, trăită în mod radical, câteodată șochează în comparație cu standardele lumii. Și, aici, putem să aplicăm aceste cuvinte, mai generale, ale Sfântului Josemaría: «„Și într-un mediu păgânizat sau păgân, contrastând mediul acesta cu viața

pe care o duc, nu va părea artificială naturalețea mea?“, mă întrebi. – Și îți răspund: viața ta și cu viața lor vor contrasta, fără îndoială, iar acest contrast, care îți confirmă, prin lucrările tale, credința, este chiar naturalețea pe care ți-o cer» [37].

Să ne reînnoim mereu, iarăși, convingerea că darul celibatului apostolic manifestă o predilecție divină, o chemare către o identificare specială cu Isus Cristos, care presupune, de asemenea, chiar și din punctul de vedere omenesc, dar mai ales supranatural, o mai mare capacitate pentru a iubi pe toată lumea. De aici reiese faptul că celibatul care se dispensează de paternitatea și de maternitatea fizice face posibile o maternitate sau paternitate spirituală mult mai mare. Dar, în orice caz, se va identifica mai mult cu Cristos acela care îl iubește mai mult pe Domnul, fie el căsătorit

sau nu, căci și căsătoria este un o
«cale divină, aici, pe pământ» [38].

VII. Vocația pentru Lucrare ca supranumerară și supranumerar

Este un mare har al lui Dumnezeu

23. Cea mai mare parte a credincioșilor din Opus Dei o formați voi, supranumerarii, care încercați să sfințiți toate fațetele vieții voastre și, în mod special, viața matrimonială și de familie, întrucât sunteți de obicei căsătoriți. În 1947, Sfântul Josemaría le scria astfel fiilor săi din Spania, răspunzând la unele considerații pe care le primise despre supranumerari: «Am citit notele despre supranumerari (...). Într-o săptămână vă voi înapoia paginile, cu anumite indicații concrete: oricum, vă spun de pe acum că nu putem să pierdem din vedere faptul că nu este vorba despre înscrierea unor domni într-o anumită asociație (...) Înseamnă mult har al lui

Dumnezeu să fii supranumerar!»
[39]. Dumnezeu este cel care acordă harul; *mult har*, spune Sfântul Josemaría; și un har mare: acela al vocației pentru Lucrare. Pentru supranumerari această vocație comportă un ajutor special pentru a-și urma propria cale spre sfințire: cea marcată de botez și, în cele mai multe dintre cazuri, de primirea sacramentului căsătoriei și a formării unei familii.

Chemarea presupune o alegere și se adresează, așa cum am scris mai înainte, unei misiuni: să fim și să facem Opus Dei în Biserică. În *Instrucția Sfântului Gabriel*, referindu-se la supranumerari și al supranumerare, scrie Sfântul Josemaría: «Eu văd această mare selectare în acțiune, fiecare, știindu-se pe sine ales de Dumnezeu, pentru a-și atinge sfințenia personală în mijlocul lumii, tocmai în locul pe care îl ocupă în lume, cu o pietate

puternică și instruită, în scopul îndeplinirii plăcute – deși costisitoare – a îndatoririlor din fiecare clipă [40]. Prin urmare, să nu vedem niciodată vocația ca un ansamblu de obligații – deși ele sunt conținute în ea, în mod logic – ci, mai înainte de orice, ca pe o alegere a lui Dumnezeu, ca un mare dar de la Dumnezeu.

Orizontul care dă sens misiunii voastre înseamnă a fi ca «un aluat care îndumnezeiește oamenii și, făcându-i divini, îi face, în același timp, cu adevărat umani» [41]. Tot astfel, precum Acvila și Priscilla, care l-au primit pe Sfântul Paul la Corint (conf. Fapt. 18,2) și care au fost cei care le-au anunțat Evanghelia lui Apollo și altor multora (cf. Fapt., 18,26; Rm 16,3; I Cor 16,19); așa cum erau acei primi creștini care aveau o viață atât de normală, precum cea a contemporanilor săi și care, în același timp, erau sarea pământului

și lumina lumii care stătea în întuneric.

«Printre supranumerari există toată gama de oameni de condiții sociale, de profesii și de meserii. Toate circumstanțele și situațiile vieții sunt sfințite de către acești fii ai mei – bărbați și femei –, care în cadrul stării lor și a situației lor în lume se dedică căutării perfecțiunii creștine cu deplinătatea vocației» [42]. Fiți atenți la felul cum insistă Părintele nostru asupra *deplinătății vocației*. În ceea ce privește varietatea este clar că ea rezultă din faptul că Lucrarea este o cale de sfințire și apostolat în viața obișnuită; o viață obișnuită care admite toată varietatea umanului și cinstei.

Căsătorie și familie

24. Vocația în Lucrare, ca supranumerar, se dezvoltă în primul rând în mediul familial. «Primul vostru apostolat se face acasă» [43].

Pe Sfântul Josemaría îl pasiona
posibilitatea ca locuințele
supranumerarilor și
supranumerarelor să fie «luminoase
și fericite», adevărate «centre de
răspândire a mesajului evanghelic»
[44]. Aceasta este moștenirea pe care
o veți lăsa societății. De aceea, vă
scria și asta: «Formarea pe care v-o
dă Lucrarea vă duce la valorizarea
frumuseții vieții de familie, a lucrării
supranaturale care înseamnă
crearea unui cămin, izvorul sfințirii,
care se ascunde după îndatoririle
conjugale» [45].

În afară de aceasta, sunteți chemați
să influențați în mod pozitiv asupra
altor familii. În special, ajutând ca
viața lor de familie să aibă un sens
creștinesc și pregătind tineretul
pentru căsătorie, pentru ca mulți
tineri să își facă planuri și să fie în
situația de a forma alte cămine
creștine, în care se vor putea ivi, alte
numeroase vocații pentru celibatul

apostolic: atâtea câte Dumnezeu le va dori.

Și cei necăsătoriți, ca și văduvii – și, în mod natural, cei căsătoriți, fără fii – puteți să vedeți în familie primul apostolat, căci mereu veți avea, într-un fel sau altul, o atmosferă de familie de care să vă îngrijiți.

A influența în mod creștin propriul nostru mediu înconjurător

25. Sfântul Josemaría vedea în voi o mare mobilizare creștinească, care răspândește la locul de muncă, dar și în spațiul social, iubirea pentru Cristos, în principal, datorită apostolatului de prietenie și de încredere. Și, înfăptuind aceasta, contribuie de asemenea la îmbunătățirea structurilor proprii ale societății, făcându-le să fie din ce în ce mai umane și mai în acord cu viața fiilor lui Dumnezeu, luând parte activă la soluționarea problemelor timpului nostru. «Faceți

un apostolat extrem de fecund, atunci când vă străduiți să orientați într-un sens bun, creștin, profesiile, instituțiile și structurile umane, în care lucrați și activați» [46].

Este clar faptul că vocația – și misiunea corespunzătoare – a supranumerarelor și a supranumerarilor, nu se limitează la trăirea unor practici de pietate, la asistarea unor mijloace de formare și la participarea la o anumită activitate apostolică, ci cuprinde întreaga voastră viață, pentru că totul în viața voastră poate fi o întâlnire cu Dumnezeu și un apostolat. A face Opus Dei înseamnă să realizezi aceasta chiar în propria ta viață și, de asemenea, prin comuniunea sfinților, să colaborezi pentru a-l realiza în toată lumea. Sau, așa cum ne amintea într-o frază ilustrativă Fondatorul nostru, să facem Opus Dei *fiind, fiecare dintre noi, Opus Dei*.

A simți Lucrarea ca fiind a voastră proprie conduce la a avea un interes viu de a vă forma, pentru a-l duce pe Cristos spre ceilalți și a da socoteală pentru credința voastră. De fapt, «formarea pe care v-o dă Opus Dei este flexibilă: ea se adaptează ca o mânășă la mâna voastră, la situația voastră personală și socială. (...) Pentru că, în noi, fiind spiritul unic și tot unice și mijloacele ascetice, acestea se pot și trebuie să fie înfăptuite în fiecare caz, fără rigidități» [47].

Flexibilitatea care evită rigiditățile nu înseamnă că a fi un supranumerar presupune o exigență mai mică față de eroism sau de radicalitate în a-l urma pe Isus Cristos. Astfel, este convenabil să nu ne concentrăm atât de mult asupra diversității situațiilor, cât asupra esenței înseși a ceea ce, în aceste situații, înseamnă o chemare a lui Dumnezeu, o misiune dată chiar de

Dumnezeu. În oricare împrejurare, este vorba despre a fi împreună cu Cristos, de a-L iubi pe Isus Cristos, de a munci împreună cu Isus și de a-l duce peste tot.

Atunci când Sfântul Josemaría scria că «supranumerarii se dedică parțial slujirii Lucrării» [48] el se referea la disponibilitatea materială pentru muncile apostolice concrete și nu la o parțialitate în realizarea scopul Lucrării, de vreme ce această îndatorire – insist iarăși – se realizează prin întreaga viață. De aceea, scrie și aceasta Părintele nostru, atunci când vorbește despre misiunea apostolică a supranumerarelor și a supranumerarilor: «Acesta nu este un apostolat exercitat într-un mod sporadic sau întâmplător, ci făcut în mod obișnuit și prin vocație, luându-l ca pe idealul întregii vieți» [49].

Dumnezeu contează pe faptul că, în mod spontan și din inițiativă, voi vă deschideți ca un evantai și să duceți către orice gen de persoane, bucuria Evangheliei. «În acțiunea voastră apostolică, trebuie să aveți inițiativă, în cadrul foarte larg care ne marchează spiritul, pentru a găsi – în fiecare loc, în fiecare anturaj și în fiecare timp – acele activități care se acomodează cel mai bine împrejurărilor» [50].

Aceasta este marea misiune a fiicelor și fiilor mei supranumerari, care nu are limite: «N-ar trebui să fie niciun sat în care să nu fie vreun supranumerar care să răspândească spiritul nostru» [51].

VIII. Vocația în cadrul Lucrării ca asociat și supranumerar al Societății Sacerdotale a Sfintei Cruci

26. «Voi sunteți din Opus Dei tot atât ca și mine», le spunea Sfântul

Josemaría preoților și diaconilor, asociați și supranumerari, ai Societății Sacerdotale, ai Sfintei Cruci, care nu sunt incardinați în Prelatură.

În mod natural, chemarea spre sfințire în mijlocul lumii îi include și pe preoții seculari incardinați în dieceze. Vocația pentru Lucrare este aceeași: chemarea divină care caută sfințenia și exercită apostolatul în circumstanțele și cu îndeplinirea îndatoririlor proprii ale fiecăruia, în același spirit și cu aceleași mijloace ascetice, făcând parte din familia Opus Dei.

Expresia juridică a apartenenței la Lucrare este cu siguranță diversă pentru credincioșii din Prelatură și pentru membrii Societății Sacerdotale a Sfintei Cruci neincardinați în Prelatură. Totuși, diversitatea legăturilor juridice (respectiv de jurisdicție sau de

asociere) nu scade cu nimic identitatea chemării pentru a căuta sfințirea cu același spirit și cu mijloacele specifice ale Opus Dei.

Această diferențiere juridică permite ca această chemare către Lucrare să nu vă înlăture de la locul vostru, deoarece rămâneți incardinați în respectivele voastre dioceze, fără ca aceasta să schimbe în vreun fel relația cu Episcopul vostru și cu ceilalți preoți. Vocația voastră întărește și facilitează, cu mijloace adecvate, îndeplinirea fidelă și generoasă a îndatoririlor voastre preoțești și a sarcinilor ecleziastice, înlesnindu-vă drumul către sfințenie. În afară de aceasta, vă este încredințată în mod special, de asemenea, promovarea vocațiilor preoțești și misiunea de a deveni fermentul unității față de Episcopi și a fraternității în interiorul prezbiteriului diecezei voastre.

Ah, cum vă însuflețea pentru aceasta Părintele nostru! «Încercați să vă însoțiți unii pe alții și sub aspectul uman. Să aveți o inimă de carne, căci din carne este inima prin care îl iubim pe Isus și pe Tatăl și pe Duhul Sfânt. Iar dacă vedeți că vreunul dintre frații voștri este în suferință, duceti-vă, duceți-vă către el și să nu așteptați să vă cheme el!» [52].

Ne aduce bucurie faptul de a considera că sfințirea muncii – *stâlpul de sprijin* al vieții spirituale – pentru membrii Societății Sacerdotale a Sfintei Cruci înseamnă în mod fundamental sfințirea activității preoțești. În aspectele sale principale este deja, în mod obiectiv, o activitate sacră; dar, totodată, ca orice muncă, este și cadrul și mijlocul de sfințire personală precum și de apostolat.

27. Ne apropiem de momentul Centenarului acelei zile de 2 octombrie 1928, atunci când Dumnezeu l-a făcut pe Sfântul Josemaría să vadă Lucrarea. De atunci încoace, în lume și în Biserică și, prin urmare și în Lucrare, au avut loc și continuă să existe atâtea bucurii și atâtea dureri.

La 27 martie 1975, făcându-și rugăciunea în timp ce predica, Părintele nostru rememora destul de scurta istorie a Opus Dei. «O panoramă imensă: atâtea dureri, atâtea bucurii. Și acum, totul este bucurie, totul este o Bucurie... Pentru că avem experiența faptului că durerea este precum lovitura de daltă a artistului care vrea să facă din fiecare, din această materie informă care suntem, un crucifix, un Crist, acel *alter Christus* – alt Cristos – cel care noi trebuie să fim. Doamne, mulțumim pentru toate. Îți mulțumim mult!» [53].

Frumusețea vocației creștine, așa cum ea a fost concretizată de către Domnul în Lucrare pentru fiecare dintre noi, bărbați și femei, ne umple de bucurie; pe de-o parte, este vorba de o sănătoasă bucurie omenească, în fața atâtor persoane și lucruri bune; pe de alta, este acea foarte specială bucurie supranaturală care, așa cum ne asigură Părintele nostru, are «rădăcini în formă de Cruce». Ne umple de bucurie să știm – să o luăm din nou în considerare – că «Sfânta Cruce ne va face trainici, având mereu același spirit al Evangheliei, care va aduce apostolatul de acțiune, ca un fruct gustos al rugăciunii și al sacrificiului» [54].

Îi cerem Preasfintei Fecioare să ne binecuvânteze și să ne reamintească, cu spirit matern, că Lucrarea stă în mâinile noastre, ale tuturor. Astfel, urmând voința lui Dumnezeu și răspunzând față de harul său, povestea care a început în acel 2

octombrie 1928 va continua, în ciuda slăbiciunilor și a greșelilor noastre, până la sfârșitul timpurilor: vom continua să muncim, cu bucurie, încercând să-l punem pe Cristos în fruntea tuturor activităților omenești, întru gloria lui Dumnezeu.

Cu toată afecțiunea, vă
binecuvântează,

Părintele vostru

† Fernando

Roma, 28 octombrie 2020

.....

[1] Scrisoare, 9-I-1932, nr. 9.

[2] Scrisoare, 12-XII-1952, nr. 35.

[3] Scrisoare, 31-V-1954, nr. 17.

[4] Scrisoare, 19-III-1967, nr. 93.

[5] *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 146.

[6] Cf. Sf. Toma de Aquino,
*Comentariul la scrisoarea către
Romani*, cap. 8, lec. 3.

[7] Papa Francisc, Enc. *Fratelli tutti*,
nr. 277.

[8] Conc. Vatican II, Const. *Lumen
gentium*, nr. 3.

[9] *Forja*, nr. 69.

[10] *Ibid.*, nr. 835.

[11] Papa Francisc, Ex. Ap. *Evangelii
gaudium*, nr. 121.

[12] *Convorbiri*, nr. 19.

[13] Scrisoare, 31-V-I954, nr. 34.

[14] *E Cristos care trece*, nr. 74.

[15] *Forja*, nr. 156.

[16] Scrisoare, 24-XII-1951, nr. 137.

[17] Scrisoare, 25-I-1961, nr. 11.

[18] Fericitul Álvaro del Portillo, nota 135 la *Instrucția pentru Lucrarea Sfântului Mihai*.

[19] Cf. Mesaj, 20-VII-2020.

[20] Scrisoare, 29-IX-1957, nr. 8.

[21] *Ibid.*, nr. 76.

[22] Javier Echevarría, Scrisoare pastorală, 28-XI-1995, nr. 16.

[23] *Instrucția pentru lucrarea Sfântului Gabriel*, nr. 113.

[24] *Instrucția despre spiritul supranatural al Lucrării*, nr. 28.

[25] Meditație, 28-IV-1963.

[26] Sfântul Ioan Paul al II-lea. Scrisoare ap. *Mulieris dignitatem*, nr. 30.

[27] *Convorbiri*, nr. 88.

[28] Scrisoare, 29-VII-1965, nr. 11.

[29] Întâlnire, 15-IX-1962.

[30] Scrisoare, 29-IX-1957, nr. 13.

[31] Scrisoare, 8-VIII-1956, nr. 7.

[32] *Ibid.*, nr. 1.

[33] *Ibid.*, n. 5.

[34] *E Cristos care trece*, nr. 163.

[35] *Instrucția pentru Lucrarea Sfântului Mihai*, nr. 84.

[36] Benedict al XVI-lea Discurs, 22-XII-2006.

[37] *Drum*, nr. 380.

[38] *Convorbiri*, nr. 92.

[39] Scrisoarea către Consiliul General al Opus Dei, 18-XII-1947.

[40] *Instrucția pentru Lucrarea Sfântului Gabriel*, nr. 9.

[41] Scrisoare, 9-I-1959, nr. 7.

[42] *Ibid.*, nr. 10.

[43] *Ibid.*, nr. 53.

[44] *E Cristos care trece*, nr. 30.

[45] Scrisoare, 9-I-1959, nr. 53.

[46] *Ibid.*, nr. 17.

[47] *Ibid.*, nr. 33.

[48] *Instrucția pentru Lucrarea Sfântului Gabriel*, nr. 23.

[49] *Ibid.*, nr. 15.

[50] Scrisoare, 24-X-1942, nr. 46.

[51] Scrisoare, 9-I-1959, nr. 13.

[52] Note dintr-o reuniune de familie cu preoții, 26-X-1972, în Arhiva Generală a Prelaturii, secțiunea P04 1972, II, p. 767.

[53] Cuvântările realizate în cadrul predicării, în Arhiva Generală a Prelaturii, secțiunea POI 1975, p. 809.

[54]*Instrucțiunea despre spiritul supranatural al Lucrării*, nr. 28.

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
scrisoarea-prelatului-28-
octombrie-2020/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/scrisoarea-prelatului-28-octombrie-2020/) (05.08.2025)